

Chương 18

Bị Thương...

Còn về công việc tìm kết sắt mở khóa hiển nhiên rơi xuống trên đầu của Sài, Tần Khả Tuyên hoàn toàn không biết mấy thứ công nghệ cao này. Sài thuận lợi mở khóa tìm được bản danh sách đó nhét vào trong ngực, khi đang chuẩn bị rời đi, thì đột nhiên vang lên âm thanh báo động.

Hai người Sói Báo ở bên ngoài vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Chết tiệt! Kết sắt của lão Tiêu có hẹn giờ, không mở ra trong thời gian quy định sẽ vang lên âm thanh báo động!” Nếu như hẳn trước đó phá hủy cái thiết bị ấy thì sẽ không xuất hiện loại tình huống này!

Báo lập tức nhìn thấy Tiêu gia sáng trưng đèn đuốc, đầu người chen chúc, trầm giọng căn dặn: “Rút mau! Tôi vào tiếp ứng các cậu!”

Tần Khả Tuyên đối với bộ đàm nói: “Anh đứng yên ở bên ngoài không được hành động. Nghe rõ chưa, lần này là do tôi chỉ huy, không được phản kháng!” Cô không muốn lại thêm một người đến cản trở nữa, nhàn nhạt mà liếc mắt nhìn Sài đã khó xử lại lo lắng, nói: “Không được có lần sau.”

Sài lo lắng la to: “Chị hai à! Lần này nếu như bị bắt được thì sẽ không còn lần sau nữa đâu!”

Tần Khả Tuyên tiện tay cầm một cái đồ sứ trên bàn làm việc lên đập vào trên cửa sổ, cửa sổ thủy tinh lập tức “loảng xoảng” vỡ thành từng mảnh, đồ sứ cũng bay ra ngoài cửa sổ rơi xuống trên mặt đất phát ra tiếng beng vỡ vụn, sau đó bước chân chạy ra ngoài phòng làm việc, “Đuổi kịp.”

Sài theo sát phía sau Tần Khả Tuyên, từ cầu thang đi lên lầu một, rẽ vào trước một căn phòng một cước đạp văng cửa ra, người ở bên trong lập tức thét quát to: “Kẻ nào?!” Là một phụ nữ.

Sài vừa mới đóng cửa lại quay đầu chỉ nhìn thấy bóng dáng Âm Dạ khẽ động, thì người cô đã đứng ở trước mặt của người phụ nữ đó, bồng tay một cái, người phụ nữ liền mềm nhũn ngã xuống đất, chặc chặc, ngay cả đối với phụ nữ cũng không nương tay chút nào a.

Tần Khả Tuyên đi tới trước cửa sổ mở cửa sổ ra nhìn xuống dưới, vị trí này không tối, đã không còn ánh đèn chiếu rọi, về phần những người đó có lẽ cho rằng bọn họ chạy ra từ cửa sổ phòng làm việc, phần lớn đều lục soát ở bên đó, những người còn lại có lẽ còn đang lục soát trong các tầng trệt, bên này trái lại tạm thời còn chưa bị lục soát tới, nhưng đây chỉ là vấn đề thời gian, nếu không đi ngay khi còn kịp, nơi này cũng sẽ bị vây chết, đến lúc đó muốn chạy cũng khó.

Tần Khả Tuyên quay đầu đối với Sài ở phía sau nói: “Từ đây đi xuống.” Nhấc chân bước lên trên bệ cửa sổ rồi nhảy ra ngoài, giẫm lên mấy khối đá nhô ra ngoài cửa sổ của mỗi tầng lầu, hai ba cái thì đã rơi xuống mặt đất.

Sài nhớ tới đây là đang ở lầu bốn, hoảng sợ nhào người ra ngoài cửa sổ nhìn xuống, lại nhìn thấy Âm Dạ bình yên vô sự đứng ở phía dưới, bộ đàm trong lỗ tai vang lên tiếng nói bình yên không gọn sóng của Âm Dạ: “Nhanh lên.”

Sài nhìn nhìn ống nước mỏng manh bên cạnh nuốt nuốt nước bọt, cắn răng thò người ra ngoài bám vào ống nước trượt xuống, xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt một mạch liên tục vẫn còn suông sẻ, tới lầu hai, ống nước rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng, “Bang” cái thì đã gãy lìa, cũng may lầu hai không tính là quá cao, Sài chỉ là cảm thấy hai chân rơi xuống đất bị tê dại, còn chưa đến mức gãy rời.

Nhưng cái tai nạn nho nhỏ này cũng đã thu hút những người đang lục soát hai người họ đến đây, “Bọn nó ở bên kia! Mau bắt lấy bọn nó!”

Tần Khả Tuyên vừa kéo lấy cánh tay của Sài chạy về phía bức tường vừa nói vào bộ đàm: “Báo, trở lại chỗ Sói.”

“Nhưng...”

“Chúng tôi sẽ bắt kịp.”

Đến được bên bức tường, Sài lập tức ngồi xôm xuống mười ngón tay giao nắm, Tần Khả Tuyên nhanh chóng đập một cái lên trên bàn tay của hắn, hai bàn tay của Sài dùng sức nâng lên, Tần Khả Tuyên liền nhảy lên rơi xuống trên đầu tường, khom người chìa tay kéo tay của Sài lôi kéo lên trên, Sài một tay bám vào tường hai chân nhờ sức kéo của Tần Khả Tuyên đập đập đập rồi bò lên trên đầu tường.

Mà những người đuổi bắt bọn họ thấy bọn họ đã sắp chuồn mất, không ngờ lại lấy súng ra bắn bọn họ.

Tần Khả Tuyên sau khi nghe thấy tiếng “bằng” lớn, một thứ lấy tốc độ cực nhanh theo tới bắn xuyên về phía cô. Ám khí! Tốc độ cực nhanh làm cô không tránh kịp, tay phải lập tức phản xạ có điều kiện nhanh chóng giơ lên dùng ngón trỏ và giữa kẹp lấy ám khí, nào biết lực ngón tay lại ngăn không được sức mạnh của ám khí, theo ma sát giữa hai ngón tay mà lướt qua ghim vào vai phải của cô, vai phải liền đau nhói, Tần Khả Tuyên rên lên một tiếng té xuống ở bên bức tường.

Sài nhanh tay lẹ mắt lao tới đỡ Tần Khả Tuyên song song ngã xuống, đang muốn kiểm tra thương thế của cô, thì Tần Khả Tuyên hát tay hắn ra, ôm vết thương đứng lên trầm giọng nói: “Đi.”

“Ám Dạ, miệng vết thương của em...”

“Sài, về trước rồi xử lý vết thương sau, nhanh lên.” Báo nghe thấy tin tức từ trong tai nghe truyền đến, đoán được Âm Dạ bị thương, ra lệnh cho Sài.

“Rõ.”

Tần Khả Tuyên ôm chặt miệng vết thương cùng Sài ở bên ngoài Tiêu gia vòng loạn một cái phương hướng cắt đuôi đám người đuổi bắt, mới chạy về phía của chiếc xe đậu ở con hẻm nhỏ, hai người vừa vào xe ngồi xuống, thì xe ngay lập tức lao đi.

Báo lấy ra hòm thuốc đã sớm chuẩn bị mở ra để ở một bên, đưa tay muốn cởi áo trên người của Tần Khả Tuyên, thì bị Tần Khả Tuyên đẩy ra lạnh lùng trừng hấn, hấn ngăn ra một lúc mới phản ứng lại lo lắng khuyên nhủ: “Em bị trúng đạn, phải nhanh cầm máu, bây giờ không phải là lúc quan trọng khác biệt nam nữ!”

“Không chết được.” Tần Khả Tuyên hiểu rõ thương thế trên người của bản thân, “Nói cho tôi biết xử lý loại vết thương này như thế nào là được.”

Sói Sài Báo đều nhíu mày, em ấy đây là có ý gì? Còn muốn tự mình xử lý? Bọn họ cùng đi làm nhiệm vụ, ba người đàn ông làm một cô bé bị thương không nói, thậm chí ngay cả vết thương của đồng đội cũng không thể xử lý giúp, vậy bọn họ còn được coi là đàn ông ư? Nhất là Sài còn đặc biệt áy náy, nếu như mình cẩn thận hơn chút nữa cũng sẽ không bị phát hiện, cũng sẽ không làm em ấy bị thương.

Tần Khả Tuyên nhẹ nhàng nói: “Các anh không nói lời nào là có ý gì? Là không cho tôi tự xử lý?”

Sói dùng sức đâm vô lăng một cái, nghiêng răng nghiêng lợi: “Em biết bọn anh không phải có ý này, bọn anh...”

“Tôi không biết.” Tần Khả Tuyên cắt ngang lời hấn, “Cũng không muốn biết, không nói cũng không sao cả.” Thật ra thì chỉ cần lấy ám khí ra là được, chẳng qua là ám khí này có chút bá đạo, toàn bộ đều ghim vào trong cơ thể, có chút phiền phức mà thôi.

Ba người đàn ông đều đã mất bình tĩnh, Báo giơ tay đầu hàng: “Anh nói! Đúng là phải lấy viên đạn ra, chỉ là bây giờ ở trong này không có dụng cụ phẫu thuật thích hợp, không lấy ra được. Nếu em đã không cho bọn anh giúp đỡ, vậy em cầm máu lại trước đi, anh liên lạc tổ chức một cái xem xem có thể tìm được người giúp lấy đạn hay không.”

“Nếu như là phụ nữ thì có thể để cho cô ta giúp.” Tần Khả Tuyên suy nghĩ một chút gật đầu đồng ý.

Ba người đều không còn cái hơi sức nào mà đi giáo dục cô loại tư tưởng mạng người quan trọng không liên quan nam nữ này nữa.

Báo lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại tìm bác sĩ trong tổ chức, “Alô! Phải phải phải, đều là lỗi của tôi, đảm bảo sau này tuyệt đối không canh ba nửa đêm gọi điện thoại làm phiền chị. Đền, tôi đền còn không được? Ừ, chỗ này của tôi có người trúng đạn rồi, muốn tìm chị giúp lấy đạn. Ôi trời, em ấy chỉ là một cô bé, sao có thể đối xử như đàn ông thô lỗ thế chứ! Được, bọn tôi lập tức tới ngay, chị chuẩn bị dụng cụ cho tốt, tôi cúp.”

Cúp điện thoại, thở phào một hơi, quay đầu nói với Tần Khả Tuyên: “Ám Dạ em lần này nợ nặng anh rồi, cuối cùng cũng giúp em tìm được nữ bác sĩ ‘thích hợp’!”

Tần Khả Tuyên ôm vết thương nói: “Cho tôi xuống xe.”

“Ồ? Tại sao lại không vui rồi?”

“Tôi trước giờ không hề nợ ai thứ gì.” Nếu bảo cô nợ ân huệ của hắn, vậy cô thà trở về tự mình cầm dao đâm cái gọi là đạn lấy ra.

Báo ngửa đầu khóc lóc, “Tôi đã gây ra tội lỗi gì a?! Tại sao phải hành hạ tôi như thế?!”

Sài ngoảnh đầu lại khuyên nhủ: “Ám Dạ, nó đang đùa giỡn với em thôi, em không cần phải nghiêm túc như vậy.”

Tần Khả Tuyên nghiêm túc nhìn bọn họ, nói: “Tôi không chấp nhận bất cứ trò đùa nào, nói đùa nhưng cũng đừng là nợ ân huệ.”

Báo nén uất ức, lý sự nói: “Thành viên của tổ chức bị thương, tổ chức có trách nhiệm chữa thương cho họ, như vậy em có thể chấp nhận chưa?”

“Chấp nhận.” Tần Khả Tuyên gật đầu.

Tần Khả Tuyên được đưa đến một căn phòng hàm, mở cửa đi vào liền nhìn thấy một người phụ nữ trên sofa, vết trang điểm trên mặt rất tinh xảo, mái tóc gọn sóng lỏa xõa, là một mỹ nhân rất xinh đẹp, nhưng trang phục trên người chỉ có chùng mảy mảnh vải liền khiến Tần Khả Tuyên không cách nào chịu được.

Mỹ nhân đứng lên đi qua nghênh tiếp, vây quanh Tần Khả Tuyên vòng qua vòng lại đánh giá, tặc lưỡi nói: “Các cậu từ đâu nhặt được em gái này vậy?”

Ba người đàn ông cùng trợn mắt, “Là Đầu nhật đó, không liên quan gì đến bọn tôi.”

Mỹ nhân lấy dây thun từ trong túi tiền ra hai ba cái đem tóc cột lên, đi tới một cái bàn bên cạnh, hướng Tần Khả Tuyên hô: “Qua bên này nằm. Ừa? Ba người các cậu đi đâu thế?”

Ba người đàn ông lại tiếp tục trợn mắt, “Nam nữ thụ thụ bất thân!” Bọn họ phải né đi!

Khi Báo đang đóng cửa lại, không yên tâm căn dặn Tàn Khả Tuyên: “Ám Dạ, em hãy nghe lời Hương tử, đừng nóng giận lung tung nha.”

Hương tử đeo bao tay vào, cầm lấy dao phẫu thuật mở cái áo đã bị máu nhuộm đỏ ra, Tàn Khả Tuyên cúi đầu nhìn vết thương, trên da thịt trắng như tuyết chiếm giữ một cái cửa động, máu đã bắt đầu đông lại.

Hương tử tặc lưỡi lên tiếng, “Chậc chậc, ba người họ ăn cái gì lớn lên thế? Lại khiến một cô bé bị ăn đạn, eh, gọi Ám Dạ đúng không? Sau này em đừng theo ba người họ nữa, theo chị thế nào?”

Tàn Khả Tuyên bắt đầu hoài nghi tổ chức Ám này có phải đều là có chút bệnh nói nhiều hay không, thế nào một hai người đều nói nhảm như vậy? “Cảm phiền chị nhanh lên.” Cô muốn tranh thủ trước khi trời sáng về đến nhà.

“Gấp cái gì? Không thích tán dóc với chị à? Hiếm khi tổ chức lại thêm một chị em phụ nữ, chị đương nhiên phải tán dóc với em... Ờ? Sao lại đứng dậy rồi? Rồi rồi được rồi, chị sẽ bắt đầu ngay đây, ta nói sao em lại cứ gấp gấp như vậy thế? ...Ồi trời, chị không nói nữa được chưa? Nằm xuống, nằm xuống. Chị tìm thuốc mê cái, hả? Không cần? Em trâu! Xác định không cần? Vậy chị bắt đầu nhé! ...Ui trời, ui trời, đạn có chút sâu, chị phải cắt một dao nữa, em nhin chút ha! Ha ha, chị tìm được đạn rồi! Ý? Cái kẹp đâu? Cái kẹp, cái kẹp, ở trong này. Phù ~ gấp ra rồi, khâu vết thương lại là được rồi! ...OK, đại công cáo thành!”

Sói Sài Báo ở ngoài cửa nghe đến mồ hôi lạnh nhễ nhại.

“Két.”

Sói Sài Báo nhìn thấy Tàn Khả Tuyên tái nhợt mặt đẩy cửa đi ra, Hương tử ở bên trong dọn dẹp dụng cụ, hưng phấn mà hướng ra ngoài hô to: “Ám Dạ tiểu muội muội, hoan nghênh lại đến nữa nha! Chị sẽ giảm 50% cho em!”

Bà chị này... Sói Sài Báo không nói gì theo sát Tàn Khả Tuyên, lái xe đến cái điểm đưa đón cố định gần nhà của Tàn Khả Tuyên.

“Ám Dạ, thực sự không cần đưa đến cửa nhà em?” Ba người cực kỳ lo lắng cô sẽ đi nửa đường rồi ngã xuống đất ngất đi.

“Ừ.” Tàn Khả Tuyên gật gật đầu rồi đi.

Về đến nhà, trên vai cô bị thương không thể đi từ trên ban công, giờ trời còn chưa sáng, mọi người đều vẫn đang ngủ, cô lấy chìa khóa ra mở cửa yên lặng mà trở về phòng, khóa trái cửa, quần áo cũng không thay thì đã nằm dài ra trên giường.